

עליות וירידות במדרגת הכלל-ישראל

ההיסטוריה של עם ישראל רצופה עליות ומורדות. בתחילה היינו במצרים, שקועים במ"ט שערי טומאה. ואז באו עשר המכות על המצרים המכות היו בבחינת 'סמינר' לעם ישראל. כל מכה נמשכה שלשה שבועות, ונועדה למטרה אחת: "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ" (שמות ט, יח) - עד למכת בכורות שבה נגלה הקב"ה בכבודו ובעצמו, והוציאנו ממצרים בחוזק יד.

והנה מגיעים כלל ישראל לים סוף, ושם כביכול 'שוכחים' הם את כל הלימוד, ומתלוננים: "המבלי אין קברים במצרים, לקחתנו למות במדבר" (שמות יד, יא). מה עשה הקב"ה? קרע להם את הים, ואז - "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל" (ילקו"ש בשלח רמז רמד).

רק עברו את הים, ושוב נפילה - "וילונו העם על משה לאמר מה נשתה" (שמות טו, כד). הגיעו למתן תורה, והקב"ה פתח לפניו את כל הרקיעים - "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" (דברים ז, לה), "פנים בפנים דיבר ה' עמכם" (דברים ה, ד). אך לא חלפו ארבעים יום, ובני ישראל חטאו בעגל.

והרי כבר אמר שלמה המלך ע"ה: "מה שהיה הוא שיהיה" (קהלת א, ט). ואכן כך רואים אנו לכל אורך ההיסטוריה של העם היהודי, שתמיד היו עליות וירידות:

בזמן בית ראשון, עם ישראל התחיל לעבוד עבודה זרה, והקב"ה התאפק והתאפק, עד שלבסוף החריב את הבית. חלפו שבעים שנה והבית נבנה בשנית. שוב חטאו בני ישראל, וגם הוא נחרב. אח"כ באה הפילוסופיה, ולאחר מכן ההשכלה, ובשנים האחרונות - לאחר החורבן הגדול של השואה, אנחנו כבר חמשים שנה במצב של התקדמות, הכל פורח - בכל מקום בעולם יושבים אנשים ולומדים תורה. בארגנטינה יושבים מאתיים בעלי-ביתים ולומדים את הדף היומי, יש שם 'חידר' של

שלש מאות תלמידים. בכל הערים בארה"ב יושבים אנשים ולומדים תורה, כי כך היא הדרך - לאחר החורבן הכל פורח.

אבל לצערנו, כיום אנחנו נמצאים בזמן של נפילה! זה התחיל עם ספרים "פרווה", שגם בהם טמון נזק. הנה אמא נכנסת לביתה; המטבח הפוך, הכלים בכיור, והיא עייפה ויגעה, אין לה אפילו כח לדבר... היא פונה לבתה הגדולה ומבקשת - "אולי תדיחי את הכלים"? והיא מתחמקת: "היום זה לא התור שלי"... האמא מבקשת מהבת השניה, וגם היא מתחמקת - "לא נכון... אני הדחתי אתמול"! דיבורים ומריבות. נאנחת האמא ואומרת - "אל תעשינה כלום! אסתדר בעצמי"! והיא ניגשת לכיור, בתקווה שהבנות למדו את הלקח והן מצטערות, והן כבר תבואנה להציע את עזרתן - אבל הן לקחו כל אחת ספר, וכעת הן שקועות עמוק עמוק בעלילה הדמיונית הסוחפת אותן ואת כל רגשותיהן... אין אמא, אין כלים כלום! הן נמצאות בעולם אחר, בעולם שכולו דמיון... שוכחים את הקב"ה, שוכחים את היהדות. נפרצה רשות היחיד.

עברו למחשב - משחקי מחשב, הנה יש לנו פתרון לשעמום... העולם מלא בטעם, בצבעים... אומרת האמא - "אני חייבת לתת את זה לילדים שלי, כי משעמם להם בבית"... אבל פשוט הוציאו את ילדינו מהדביקות והקשר עם הקב"ה, וקשרו את הילד, למי? למחשב!

"דביקות" שכזו...

ואח"כ העולם "התקדם" - עם סי. די. רום לצפייה בסרטים. והיצר הרע לא מתחיל עם דברים גרועים - הוא מתחיל עם סרטים "נקיים"... ולאט לאט הוא חודר ומשפיע! עד שכיום יש בתים יהודים שיש שם אינטרנט - משחית שמעולם עוד לא נברא כמותו! אינטרנט פירושו - האדם נמצא בתוך הבית, סגור ומסוגר, בתוך קודש הקדשים - והוא מקושר לכל הטומאה שבעולם!

אני יודע על כמה וכמה בתים שנחרבו בגלל האינטרנט! האברך למד לעשות קצת 'ביזנס' דרך האינטרנט, ודרך אגב הוא התעניין בכל מיני

קט _____ "ועשו לי מקדש"

נושאים אחרים של תיעוב וטינוף - עד שלבסוף עזב את ביתו, אשתו וילדיו...

מחיר 1234567

כאן יש לנו ספרים, ובקיר ממול רדיו, ובחדר השני מחשב - הכל בכל מכל - "הכנסת אורחים" למופת - הכל נכנס לביתנו... הכל פרוץ.

היכן הרשות היחיד שלנו? היכן הבית המקדש? היכן המחיצות - מחיצה לפנים ממחיצה?

האשה - השומרת על הבית

אוצר החכמה

אנחנו נמצאים כיום במלחמה! ואם לא נעמוד על המשמר, מי יודע לאיזה נהרות של דם ודמעות זה יגרום! כמה ילדים אנו צריכים עוד להפסיד?! כמה בתים צריכים עוד להיחרב בכדי שנבין שעלינו לעמוד על המשמר!?

והתפקיד לעמוד על המשמר מוטל בראש ובראשונה על האשה! הבעל לא מודע למשמעות של רשות היחיד. הוא יודע לפעול, לייצר אנרגיה. הוא יודע מה זו תורה, מה הן מצוות. אבל הנקודה הזאת של רשות היחיד, של דביקות בלב, של אהבה לקב"ה - אלו מושגים הטבועים באשה ולא באיש.

עד לפני מאתיים שנה היתה הנקודה הזאת שמורה. עד הרגע שהיא נפרצה, ולא נותר שריד ופליט מעם ישראל. בנינו שוב את עם ישראל, ושוב הכל עומד בפני סכנה! כמעט בכל בית יהודי יש מחשב, סי. די. רום, ספרים מספרים שונים... אבד הטעם של "שמע ישראל", של האידישקייט, של הבית, של השבת - הטעם של היהודי, של "חכו ממתקים וכולו מחמדים זה דודי וזה רעי" (שה"ש ה, טז).

והנפש מחפשת סיפוק וטעמים; עשרות טעמים של גלידה, סוכריות מסוגים שונים, עוגות בכל מיני צורות, הלשון מחפשת טעם וסיפוק. אילו